

Laurie R. King

Kísértetkastély
a Kárpátokban

Laurie R. King

Kísértetkastély
a Kárpátokban

BŰNREGÉNY
MARY RUSSELL ÉS SHERLOCK HOLMES
FŐSZEREPLÉSÉVEL

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
*CASTLE SHADE – A novel of suspense featuring
Mary Russell and Sherlock Holmes*
First published by Bantam Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York, USA

FORDÍTOTTA
Gálvölgyi Judit

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV
Kiss Áron

ISBN 978-963-544-535-6

Minden jog fenntartva

Copyright © 2021 by Laurie R. King
© Kossuth Kiadó 2021
© Hungarian translation Gálvölgyi Judit 2021
Borítófotók © 123RF

*Mindazoknak, akik lehetetlen időben is
megőrzik a józanságukat.
Végződjön szerencsésen minden történetük!*

Kastélyom falai leomlottak;
sok az árny,
és a szél hidegen lehel keresztül
az oromzatokon és az ablakokon.
Szeretem a homályt és az árnyékot...

(BRAM STOKER: *DRAKULA*)

ELSŐ FEJEZET

Valahol Ljubljanától nyugatra szakítottam ki magam a láz-
álomból.

Az arcom egy ablakhoz volt nyomva, ahogy álmomban. Odakinn is ugyanolyan ködben fürdő éjszaka volt, és pont olyan kísértetiesen világított a telihold.

Felegyenesedtem, előrenyújtottam és forgattam mindkét kezem – de a szinte teljes sötétségben is láttam, hogy tökéletesen tiszták. Sehol vöröslő, csöpögő szennyeződés.

És farkasok sincsenek – gondoltam, miközben szimatoltam a vérszagot a kezemen. A falka élénk vonításából egy elhala-
dó vonat távoli füttye lett, lovas kocsim és sötét lelkű kocsi-
som kelletlenül régimódi vasúti fülkévé változott, amelyet
gőzmozdony húzott maga után.

Borzongva ráztam le a kísérteties érzést, vállamra húztam a vékony takarót, és köhécselve tapogatóztam, a szemüvege-
met keresve. *Farkasok és lovas kocsi* – az úti célunk hívhatta
elő. Bár a vér... Az utóbbi hónapokban két halott vére is
a kezemhez tapadt. Talán számolnom kellett volna a követ-
kezményekkel.

Eredménytelenül próbáltam letörölni a repedt ablakot,
hogy lássam, hol vagyunk. Szerencsére nem valami titokza-

tos erdőben, hanem vasútállomáson, ahol egyetlen halvány lámpa világította meg a peron tetejének mutatós fémcspikéit. Néma és elhagyatott.

Mióta vagytok itt? És ha már itt tartunk, hol van ez az itt?

Nem tűnnek el teljesen az emlékeim – tudtam, hogy az milyen –, csak... lassan jöttek elő. Mint amikor az ember mély sárból húzza ki a cipőjét.

Nézzük csak: a Côte d'Azurön szálltunk vonatra. Románia felé. Az utolsó helynév, amelyet láttam, talán Pádua?

Mindez nem sokat segített. A rozsdás, rosszul megvilágított fémtáblára sandítottam, megállapítottam, hogy annyi információt gyűjtöttem, amennyit külső segítség nélkül csak lehetséges volt, hátralöktem a plédet, és csak ekkor vettem észre, hogy nem vagyok egyedül a fülkében.

– Holmes, mit... – kezdtem, aztán rám tört a köhögés, amely hatalmas tüsszentéssel ért véget. Felbukkantak az emlékek: a Murphy gyerekek Franciaországban, amint megállás nélkül köhögnek és tüsszögnek. – Sajnálom, úgy látszik, meghűltem. És lázas vagyok – fölöttébb valószínű álmomban Jonathan Harker* kocsijában ültem a *Drakula* elején. *A világ minden rémsége szabadon garázdálkodik majd* – sajnálom, összevissza beszélek. De miért ül ott a sötétben? És hol a csudában vagyunk? Azt se tudom, milyen nyelvű az a tábla. – Az olaszban nincsenek ilyen betűk.

Holmes megmozdult a fülke sötét sarkában. Levette a lábát az ülésről, láthatóvá vált az arca, amint előrehajolt, hogy kinézzen az ablakon.

– Azt hiszem, ez szlovén – mondta, és visszahúzódott a sötétbe.

---

* Bram Stroker *Drakula* című horrorjának egyik szereplője. (a Szerk.)

Szlovénia. A Balkán pereme, délre... mindentől. Olaszország mellett?

Ismét tüszentettem. Ezúttal Holmes keze kinyúlt, és tiszta zsebkendőt nyújtott felém. Sherlock Holmesnak mindig volt tiszta zsebkendője. Használtam, és az orromra ható nyomás ismét előhozott néhány ötletet. Először is, azok a kérdések, amelyekre Holmes *nem* válaszol, fontosabbak azoknál, amelyekre válaszol, másodszor, a köd, amelyen át nézelődtem, nem volt teljes mértékben odakinn.

– Jóságos ég, Holmes, meg akar fojtani minket? – Felálltam, próbáltam lehúzni az ablakot, mert éppen annyira nem voltam képes belélegezni a levegőt, amennyire nem tudtam elolvasni a kinti táblát, de megértettem, hogy részben a tudómba jutott sűrű füsttől szédülök. Az ég tudja, mióta üldögélt Holmes a sötétben, rágódva valamilyen rejtélyen. A fülke látványa alapján minimum ötpipányi probléma lehetett.

Olyan füstfelhő röppent ki az ablakon, hogy akár a tűzoltókat is kihívhatták volna. Lehuppantam az ülésre, és immár a friss levegőtől köhögtem, nem az állott bűztől.

Holmes túlzott türelemmel tette le a pipáját, és vette fel a mellette heverő olasz újságot. Keresztbe tette a lábát, felkapcsolt egy olvasólámpát, és eltűnt a lapok mögött.

Amikor csillapodott a köhögésem, ismét próbálkoztam.
– Szlovénia némi távolságra van Bukaresttől.

Férjem és társam mormogott valamit. A kiszálló levegő immár nem hasonlított kéményfüstre, ezért feljebb húztam az ablakot, a helynévtáblára meredtem, mert mintha nyomdai szedő tette volna egymás mellé tetszőlegesen a betűit, majd olyan tekintettel néztem a társamra, amely képes volt

keresztülégetni a látszólag olvasott lapot. Kicsit felemelte az újságot.

– Mióta ülünk itt? – Újabb mormogás. – *Mennyi ideje?*

Feladta, hangosan összehajtotta az újságot, elővette az óráját.

– Nem egészen három órája – felelte.

Miután nem tudott más közlekedési eszközt keríteni, nem fenyegette bántalmazással a mozdonyvezetőt, hanem némán mérgezett mindkettőnket nikotinnal.

Felismertem a jeleket. Az, hogy behúzódott egy sarokba a mocskos, régi pipájával és egy maréknyi olcsó dohánnyal, azt jelentette, hogy szemlátomást összefüggéstelen tények között keresi az összefüggést. Ahogyan dr. Watson mondta, Holmesnak zseniális érzéke van az apróságokhoz: a nem ugató kutyákhoz vagy a kiszáradt narancshéjhoz. Számos esete olyan aprósággal kezdődött, amelyet az emberiség többi része észre sem vett volna.

Pipázó töprengése miatt ült ott, megfedkezve a világról. Az akkori állapotomban azonban semmi értelmét nem láttam, hogy megkérdezzem, min töri a fejét. Nem lévén feldobva, úgysem tudtam volna követni a gondolatait.

– Van esélyünk egy kis teára? – kérdeztem.

– Aligha. Az étkezőkocsi Triesztben maradt.

– Triesztben? – Nagy nehezen felidéztem magamban Európa térképét, vonalat húzva az indulásunk helyétől addig, ahová valószínűleg tartottunk. Igaz, a Riviérán elfoglalt és szórakozott voltam, a sok ébren töltött éjszaka (és gyanúm szerint egy kis láz) hatására kikapcsolt az agyam, ezért követtem Holmest anélkül, hogy érdeklődtem volna útiterve részleteiről. Ez sosem bölcs dolog.

– Holmes, mi a csudának... hagyjuk. Hol a *Bradshaw*?

– A *Bradshaw-útikalauz* kissé elavult. Ezért megyünk ezen a mellékvágányon. – Átnyújtotta a könyvet, amely úgy nézett ki, mintha a saját lábán jött volna Párizsból.

– Holmes, ez a háború előtt jelent meg.

– Biztos voltam benne, hogy nem sok változott a világnak ezen a részén.

– Rászedték – mondtam durván. A vastag kötetet az ülésre dobtam, mire több oldala kipottyant. Amikor felálltam kinyújtóztatni elgémberedett végtagjaimat, éreztem, hogy kapar a torkom, sajognak a csontjaim.

A folyosó sötét volt, csak a két végén égett egy-egy alig világító körte. Elindultam, benéztem a kupékba, de éppoly elhagyatottak voltak, mint az állomás. Két kocsival arrébb zajt hallottam, és követtem az utolsó vagonba. Egy egyenruhás vasutas horkolásától rázkódott az ablak, amíg oda nem léptem, és bele nem rúgtam a talpába.

A földre gurult, horkanva felébredt, és nyomban felpatlant, amint meglátott engem fölé hajolva.

– Madam! Igen! Szolgálhatok? – Megigazította a nyakendőjét, és lopva kereste szemével a cipőjét.

– Mondja, hogy jutok Bécsbe?

A válaszhoz szüksége volt a sapkájára, ám mihelyt rendesen állt kerek fején, némiképp visszatért szakmai emlékezete.

– Madame Bukarestbe tart, nemde?

– Madame pillanatnyilag nem tart sehová, és nem értem, miért szükséges útközben meglátogatnom az összes kis kelet-európai falut. Ha kijutnánk... – mutattam a kinti, olvashatatlan helynévtáblára – ...innen, *bármilyen* irányban, több esélyünk lenne előrehaladásra, mintha itt várakozunk rá, hogy az árvíz elmosson minket északkeletre.

Értetlenül pislogott, majd lehajolt, hogy felvegye az asztal alatt heverő cipőjét.

Sóhajtottam.

– Van *Bradshaw*-ja? Vagy bármilyen vasúti menetrendje?

Csak német nyelvű könyve volt, ám csupán hároméves, nem tizenöt, mint Holmesé. Átlapoztam, próbáltam olyan betűsört találni, amelyik hasonlított a kinti táblán lévőre. Végre megtaláltam, követtem a hozzá tartozó részt az oldalon, majd a faliórára pillantottam.

– Itt vagyunk? – kérdeztem. A kalauz a könyv fölé hajolt, hogy megnézzze az ujjam fölött álló nevet.

– Igen, Madame – mondta, majd olyan hangot hallatott, mint egy torkát köszörülő, idős bányász. Hirtelen hátraléptem, aztán rájöttem, hogy a falu nevét mondta ki.

– És ez a nyugatra tartó vonat három tizenötökör halad el itt? Kedd van, igaz? És nem második vagy negyedik kedd?

– Nem láttam semmilyen apró betűs rubrikát a menetrendben – feltéve, hogy még augusztus volt, és nem Csipkerózsi-ka-álmot aludtam a gyűrött bőrülésen.

Az óra alatti naptárra nézett, mozgott az ajka, ahogy elgondolkozott a hét napjait illető, bonyolult kérdésen, majd bólintott.

– Igen, Madame.

És a nagy kérdés:

– Meg tudja állítani azt a vonatot?

– De, Madame, a jegyük...

A tekintet, amely nem égette keresztül Holmes újságját, a kalauznál bevált. Kigombolta a zubbonya felső gombját, és élénken bólogatott.

– Igen, Madame.

– Ha megállítja azt a vonatot, megjutalmazom. Ha hagyja elmenni mellettünk, nem fogok örülni.

Nyelt egyet, fogta a lámpát, és elindult a folyosón.

Visszamentem, örök optimista, hogy szóljak Holmesnak, szedje össze a holmiját.

A közeledő vonat tovább akart száguldani, de vadul intgető kalauzunkra felfigyelt a mozdonyvezető az utolsó pillanatban, és fölöttébb csikorgó fékezéssel sikerült megállnia, mielőtt a szerelvény teljesen elhagyta volna az állomást.

Vártunk, amíg megjelent a másik kalauz – gyűrötten, borotvátlanul, mert nyilván a hirtelen fékezés ébresztette fel. A két fickó vitatkozott és magyarázkodott, aminek Holmes azzal vetett véget, hogy a bőrdíjait az új kalauz kezébe nyomta, és beszállt a másik vonat nyitott ajtaján.

A fickó egy örvendetesen üres fülkéhez vezetett minket. Amikor megkérdeztem, keríteni tudna-e meleg ételt két utasnak, akikre ráesteledett, vagy pilláim negédes pillogása, vagy (ez a valószínűbb) az első kalauznak adott busás borraló láttán, egykettőre a sötét és üres étkezőkocsiban ültünk, és a konyhából biztató hangok hallatszottak. Talán úgy két perccel később megjelent az egyszerű lakoma: istenien forró és majdnem angolos tea. Ezt hamarosan dús, vajos omlett követte alig szikkadt kenyérrel.

Kifejeztük elégedettségünket, és a szakácsot visszaküldtük a priccére.

Csak a minimum hat tojásból készült omlett befejezése és fájó torkom további teával történő gyógykezelése után kezdtem újra gondolkodni. A legfontosabb szükségleteink kielégítése és az éhségünk csillapítása után próbáltam átgondolni a továbbiakat.

Egészen pontosan azt, hogy mit keresünk itt.

MÁSODIK FEJEZET

– Rendben van, Holmes, mi folyik itt?
– Van egy érdekes helyzet Romániában.
– Ezt már említette néhány napja. – Ez akkor, a monacói kikötő napfényben fürdő sétányán valószínűtlennek látszott. Románia olyan közel volt, mint Európa a vadonhoz: sem nyugat, sem kelet, nem egészen feudális, mégis távol a működő demokráciától, túl a Cook-szigetek idegenvezetői által látogatott területeken. – És túl azon, hogy a térképen úgy jelölik, hogy „Itt akadnak sárkányok”, nem értem, miért kellett ilyen kerülő úton jönnünk. Ahelyett, hogy a kellemes, elegáns Train Bleu-vel Párizsba mentünk, majd az Orient expresszre szálltunk volna, a lassú, kanyargós vonatot választotta a sziklakemény ülésekkel, étkezőkocsi nélkül, ráadásul olyan falvakon át, amelyeknek Coughhhackișçina meg Phlegmjja a neve.

– Siet valahová, Russell?

– Én... *Magának* van sürgős munkája! Nem? Nagyon szívesen maradtam volna még egy hetet a Côte d’Azurön, kikúrálni ezt a meghűlést. Ahelyett, ami Bukarestben vár minket.

– Nem Bukarestben.

– Nem?

– Egy kisvárosban Brassó mellett. Erdélyben.

– Erdély, te jó ég! – Holmesra meredtem. Ha Románia a sárkányok földje, Erdély a fészük: sötét, titokzatos és életveszélyes. Nem véletlenül választotta Bram Stoker vénséges vámpírja otthonául. A regénytől frászt kaptam, még mielőtt tudtam volna, hogy oda utazom.

– Tulajdonképpen egészen kellemes vidék – nyakaskodott Holmes. – Ásványkincsek, gazdag mezőgazdasággal bíró völgyek és védelmül a Kárpátok. Népi hagyományok és babonák izgalmas forrása.

– Gondolom, a gazdák jó sok fokhagymát termelnek. Maga volt már ott, igaz?

– Valóban. Egy hetet töltöttem felderítéssel, amíg maga Velencéből a Riviérára vitorlázott.

– Egy egész hetet? És nem oldotta meg az ügyet?

– Az ügyfelem... *ügyfelünk* nem volt ott.

– Ki ez az ügyfél? Monacóban azt mondta, érdekes nő izgalmas problémával. – Azon a napon elejtett még egy szót – *vámpírok* –, amely felkelthette volna tudat alatti képzeletemet, de Holmes rafinált szellemeskedésének véltem, így hát nem méltattam több kérdésre.

– Az ügyfelünk Románia királynéja.

– *Mária* királyné? Hűha!

Máriát, két uralkodó unokáját – az apja Viktória második fia, az anyja II. Sándor cár életben maradt leánya volt – feleségül adták Románia koronahercegéhez, aki immár I. Ferdinánd, a fiatal román királyi dinasztia második királya.

Általában nem imponál nekem az öröklött hatalom, de egész életemben láttam képeket a ragyogó és okos Mária királynéról: Mária vöröskeresztes öltözékben a háború alatt,

Mária átható szempárja a pompás barokk korona alatt, Mária vonatról integet rajongó alattvalóinak, Mária népviseletben, Mária teázik a Buckingham-palotában. Színpadias, mellbevágó és összetéveszthetetlen. Aztán ez az asszony diadalmaskodott a párizsi békekonferencián, holott nem volt más fegyvere, csak a szépsége meg az eltökéltsége, mégis rábírta Európa vezetőit, hogy tartsák be a Romániának tett ígéreteiket, amelyek között szerepelt Erdély visszaadása is. Egyik napról a másikra egyes-egyedül megkértszerezte fogadott hazája területét.

– Mit kíván tőlünk? – kérdeztem. – Az orosz ékszerei újabb részét? – Romániát kegyetlenül kirabolták a háború alatt – szerintem minden királyi tulajdon, amely nem volt leszögezve, valamelyik hódítónál kötött ki.

Holmes megigazította a kávéskanalát, hogy a nyele egy vonalban legyen az asztal szélével.

– Nem hiányzik semmi, nem.

– Akkor zsarolás? Vagy csempészet? – Románia határai között volt a Duna és a Fekete-tenger, azaz vízi főút vonal volt Európa szívébe.

– *Strigákkal* van bajuk – mondta.

Vártam. Holmes ivott egy kortyot a hideg kávéból, a helyére tette, és ismét megigazította a csészéjét. Elkomorodtam ujjainak mesterkélt mozdulataitól és attól, hogy nem nézett a szemembe. Mintha... zavarban lett volna.

– Nem ismerem ezt a szót, Holmes.

– A *striga* bizonyosfajta, khm, vámpír. – Sóhajtott, majd felnézett. – Russell, úgy tűnik, Erdélynek ezen a részén vámpírokkal akadnak gondok.

HARMADIK FEJEZET

Nevettem. Ugyan ki nem nevetett volna? Ám amikor lecsillapodott a nevetés okozta köhögőroham, láttam, hogy Holmes arcán nyoma sincs komolytalanságnak.

– Jaj, Holmes, nem mondhatja komolyan. Amikor román vámpírokat említett, azt hittem... nem tudom. Svájcot ellepték a kakukkok. Azt állítja, hogy Romániában emberek halnak meg, mert kiszívják a vérüket?

– Nem halnak meg, nem.

– Holmes, nem vagyok hajlandó elhinni, hogy halottak járkálnak Kelet-Európában.

– Persze. Ez az ügynökség szilárdan áll...

– ...a földön. Igen, olvastam dr. Watson történetét. „A sussexi vámpírról kiderül, hogy nem vámpír, csak zavart fiatalember mérgezett dobónyilakkal.”

– Nem kétséges, hogy most is hasonlóan prózai magyarázatot fogunk találni. Csakhogy az ügynek érintettje egy gyermek is, ezért beleegyeztem, hogy megvizsgálom.

– Csecsemő az áldozat?

– Jaj, nem. Nem kiseded. Semmiképpen.

Benyúlt a belső zsebébe, és borítékot vett elő. Kivette belőle egy dokumentum frissen készült, jól olvasható fényképét. Ez állt rajta:

SĂ NU ADUCI FIICA TA ÎNAPOI LA
BRAȘOV SAU VA MURI.

– Románul van?

– Igen.

– Mit jelent?

– Russell – korholt –, a *román* a *római* rokona.

Rájöttem, hogy az ókori Rómára gondol. Vagyis az ország nyelve az újlatin nyelvek közé tartozik.

Kelletlenül koncentráltam a fényképre.

– A *fiica* leány lehet, valakinek a lánya. Azt mondta, *Brassó* egy erdélyi város neve. És a *muri*, nos. Az utolsó szó nyilván arra utal, hogy „meg fog halni”.

– „Ne hozza vissza a lányát Brassóba, vagy a lány meg fog halni.”

Megérintettem a kép fényes felszínét, hogy jobban lássam a képet.

– Valami el van kenődve rajta.

– Vér. Emberi vér – a monacói rendőrségen lévő barátunk megengedte, hogy használjam a laboratóriumukat. Azt hiszem, szándékosan van rajta a hatás kedvéért, mivel az ujjlenyomat túlságosan elkenődött, hogy azonosítani lehetne. Az eredeti kártyát elküldtem Londonba, hogy helyezték biztonságba.

– Mikor kapta meg?

– Velencében, azután, hogy maga elutazott. Sussexből küldték utánam. Ezzel együtt.

Átnyújtott egy drága papírra drága kézírással írt levelet – merész tollheggyel írott merész kézírás volt, egyenletes, tiszta és erőteljes. A lap maga egyenesen el volt tépve – úgy véltem, az árulkodó címet eltávolították. De amint a fény felé tartottam, a vízjel láttán felszaladt a szemöldököm. Amikor Holmesra néztem, bólintott.

1925. június 24.

London

Kedves Mr. Holmes!

Sietősen és titokban írok, azzal az anyai reménnyel, hogy ez a levél eljut Önhöz, és segíteni tud nekem. Amellékelt levelet a múlt héten kaptam. Mielőtt áprilisban elhagytam Romániát, két-három meglehetősen nyugtalanító esemény történt a Brassó melletti, Bran-közi kastélyom környékén.

Augusztusban szándékoztam visszatérni Flona lányommal Branba néhány Angliában és Németországban töltött hét után. Most nem tudom, mit tegyek. Beszéltem az ügyről az unokatestvéremmel, és ő azt tanácsolta, kerjem meg Önt, hogy látogasson meg, és adjon tanácsot, miként cselekedjek. Ha engem fenyegettek volna meg, magasra emelt fővel szállnék le a vonatról, bátorítva bárkit, hogy tegyen, amit akar az engem szerető nép akarata ellenére. De a lányomról van szó, és az akaratom meginog, ha arra gondolok, hogy baj érheti.

Londonban leszek még két hétig, és szívesen találkozom Önnel bárhol, ahol Önnek kényelmes. Kérem, válaszát küldje a palotának, és az unokatestvérem emberei módot lelnek rá, hogy továbbítsák a levelét vagy a sürgönyét.

Mária

Románia királynéja

Az *unokatestvérem* V. György király volt, a *palota* pedig a Buckingham, ezért tüntette el a levélpapír tetejét.

Néztem ennek az eszes asszonynak drámai aláírását, és fontolóra vettem Holmes reakcióját a levélre. Egy utazást keresztül Európán megmagyarázhat a kíváncsiság vagy a kelletlen felelősségérzet Viktória királynő dédunokájáért. De egy másodikat? Olyan férfitől, aki vidáman küld vissza női ügyfeleket a veszélybe, és szemtől szemben megsértette Csehország királyát? Miért nem mondta neki egyszerűen, hogy fogadjon testőrt?

– Holmes, maga ennél súlyosabb ügyeket is el szokott utasítani. Elhiszem, hogy Mária maga is izgalmas személyiség, de csak nem veszi komolyan, mert királyné?

– A „nyugtalanító események” kitétel keltette fel az érdeklődésemet. Minthogy maga hajókázott, táviratoztam, hogy utánanézzek, aztán elvonatoztam Bukarestbe és onnan Branba. Ahol valóban azt tapasztaltam, hogy titokzatos alakokról és feltámadt halottakról keringtek pletykák.

Fájni kezdett a fejem.

– Ez egy kissé... metafizikusnak hangzik, Holmes.

– Néhány izgalmas esetem olyan dolgokkal kezdődött, amelyek természetfölöttinek nevezhetők. Kísértetkutyák, második emeleti ablakon benéző arcok...

– Ha maga mondja.

– A főudvarmester nagyjából tudja, ki vagyok, de mindenki másnak úgy mutatkoztam be, hogy építészeti tanácsadó vagyok – Bran kastélyát éppen renoválják –, akit érdekel a néphagyomány.

– Ami lehetővé tette, hogy mindenhová bedugja az orrát, és feltegyen egy csomó kérdést. Mégsem tudta megoldani az

ügyet. Ráadásul felhagyott a szimatolással, és Európán keresztül visszautazott értem Monte-Carlóba.

– Igen. Bár megtettem, amit csak tudtam, a királyné távollétében, és úgy véltem, Dél-Franciaországban éppúgy várakozhatok, mint a Kárpátokban.

Ahogy figyeltem, észrevettem, hogy nem néz a szemembe. Mi lehet még bosszantóbb az erdélyi vámpíroknál? (Picit szégyellem, hogy leírtam ezt a mondatot.) Milyen ennél is kínosabb magyarázatot kell még adnia?

– Rendben van, Holmes, hadd hallom a többit. Úgy vélem, ezért merült el olyan mélyen a pipázásban, hogy kis híján megfojtott mindkettőnket.

Felemelte az undorító tárgyat, de szerencsére nem töltött bele dohányt, csak forgatta a kezében.

– Az ügy megoldásához két dolog kell – mondta. – Adatok és távlat. Az „elmélyült pipázás”, ahogy maga mondta, kísérlet volt az utóbbira. Russell, a tevékenységem elején eljött hozzám egy nevelőnő egy olyan kérdéssel, amelynek köznapisága bosszantott. A magatartásom kis híján a hölgy életébe került. Néhány évvel később nem voltam hajlandó Svájcban felszállni egy vonatra, hogy segítsék egy másik hölgynek, aminek katasztrofális eredménye lett. Pedig mindkét eset *azután* történt, miután találkoztam Irene Adlerral, akit semmibe vettem, amíg alaposan le nem győzött. És még most, ennyi idő után is – és miután maga tíz éve van a szemem előtt – azt gyanítom, hogy Dél-Franciaországban ismét nem értettem meg az ügy néhány kulcsfontosságú elemét. Olyan elemeket, amelyek egy olyan asszonyhoz kötődtek, akit jól kellett volna ismernem: Mrs. Hudsonhoz. Tisztában vagyok vele, hogy voltak dolgok, amelyeket sem ő, sem maga nem mondtak el nekem, de ezt most csak azért

említem, hogy hangsúlyozzak egy tagadhatatlan tényt: én, Sherlock Holmes bizonyos területeken tájékozatlan vagyok.

Bámultam ettől a rendkívüli beismeréstől.

Holmes száraz mosollyal pillantott a pipára.

– Ettől gyanakodtam arra, hogy követni az ötletemet és elutasítanom egy anya kérését a lánya ügyében... nem lenne bölcs dolog. Ettől a pipás töprengés is, hogy megkíséreljem leküzdeni vakságomat a tények vizsgálatában.

– Ami nem sikerült? – kérdeztem.

– Ahogy mondja, nem.

– Értem. – Nem értettem ugyan teljesen, de volt legalább min gondolkodnunk.

– A lány neve Ilona.* Szeretett gyermek, közeli társ. A királyné legifjabb gyermeke, mivel legkisebb fia** háromévesen meghalt.

– Értem.

– Tizenhat éves.

– És?

– És rájöttem... Szóval, gyanítom, hogy egy másik, jobban felkészült...

Előrehajoltam.

– Holmes, mit kell tennem?

Mély levegőt vett, és végre a szemembe nézett.

– Azt szeretném, ha belső informátorom lenne a serdülőkorú női lélek világából.

– Azt akarja, hogy kémkedjek a román hercegnő után? Azaz... nem: inkább azt, hogy összebarátkozzam vele! Azt

---

* Ilona királyi hercegnő (1909–1991), románul: Principesa Ileana a României. A királyi pár hat gyermeke közül ötödikként született. (a *Szerk.*)

** Mircea királyi herceg (1913–1916) (a *Szerk.*)

hiszi, mivel csupán kilenc év köztünk a korkülönbség, barátnők leszünk? Vagy egy nevelőnőre van szüksége, aki távol tartja őt a maga...

Félbeszakított, mielőtt még jobban felháborodtam volna.

– Russell, nem, nem óhajtok kijelölni magának egy ifjú barátnőt, és azt sem kívánom, hogy vigyázzon rá. Bár egy leánynak, az ő helyzetében – szolgálától körülvéve, szoros kapcsolatban csupán az édesanyjával, lévén, aki a többi gyermekét már elveszítette házasság, halál vagy eltávolodás miatt – kétségtelenül jót tesz a kapcsolat olyasvalakivel, mint maga. Olyan nővel, akinek önálló élete és képességei vannak, aki nem hatódik meg se királyi rangtól, se hatalmas örökségtől, se nyilvánvaló gazdagságtól.

Holmestől ez bók volt. Bár a következő mondata lényegre törőbb volt.

– A Branban töltött idő alapján azt gyanítom, hogy a fenyegetés célpontja Ilona hercegnő – nem csak a kártyán álló figyelmeztetés miatt. Mindazok a „nyugtalanító események”, amelyeket a királyné említ, Ilonával egykorú lányokkal történtek a faluban. Azaz Ilona barátnőivel. Mégsem tudom eldönteni, hogy ezeket az eseményeket felnőtt tényeknek vagy gyerekes képzelgésnek tekintsem. Azzal azonban egyet kell értenie, Russell, hogy az ilyen korú lányok hajlamosabbak megbízni egy maga korabeli nőben, mint egy jóval idősebb férfin.

Nem örültem, hogy fiatal lányok pletykáit kell majd hallgatnom, de beláttam Holmes igazát.

– Remélem, nem azt akarja mondani, hogy a hercegnő mérgezett hajítódárdával böködi kisdededek nyakát.

– Tudomásom szerint nem tesz ilyesmit.

– Rendben van, *ideiglenesen* hajlandó vagyok a megbízottjának lenni a hercegnőnél. De azt is említette, hogy az ügynek köze van vámpírokhoz is. Holmes, meg kell mondanom, hogy határozottan kellemetlenül érint fiatal lányokat Bram Stoker fantáziáival összefüggésbe hozni.

Körülnézett az elhagyatott kocsiban, és asztalkendőjét a tányérja mellé dobta.

– A beszélgetés folytatásához vonuljunk vissza a fülkénkbe.